

Статията е препечатана от <http://valentinfortunov.com>.

Барак Обама често и с ентузиазъм говори, че трябва да се правят жертви, вероятно има предвид, че останалият свят трябва да прави жертви, за да се поддържа високия жизнен стандарт на янките.

Ситуацията с все по-затъващата във финансовото тресавище Америка неочаквано, но логично се пренесе и върху символа на американския дълг – Часовника на дълга в Ню Йорк. През 2008 г., когато дългът прекрачи бариерата от 10 трилиона, се оказа, че на електронното табло няма място за още една цифра и светещият знак на долара отпред бе премахнат, за да застане там единицата...

А ето го и он-лайн часовника показващ чудовищния американски дълг към момента:

Главният ревизор на САЩ Дейвид Уокър, човек известен с независимостта си, направи интересен паралел между заника на Римската империя и ситуацията в Съединените американски щати в последните години. „Ние наблюдаваме смущаващи съвпадения... Все по-ниски морални стойности и политически комфорт в страната, свръхсамоувереност и свръхпредставена армия в чужди държави, както и финансова безотговорност на централното правителство.“ Ще ви призная откровено – зарадвах се, че в тази страна, в голяма степен лишена от собствена история, има поне един човек, който внимателно е чел световната история, което разбира се, му позволява да направи очевидните изводи. И да се замисли върху простата историческа диалектика – абсолютно всяка империя в развитието на земната цивилизация има своя възход, зенит и упадък. Тъжното за американската гордост е, че подобни гласове започват все по-отчетливо да се чуват в момент, в който, струва ми се, е вече доста късно. Щатите достигнаха до онова състояние на съществуване, при което никакви палеативни мерки не могат да закърпят положението. „Ясно е за всеки, който си е направил труда да помисли, че икономика, която харчи повече, отколкото произвежда, е в упадък...

Една нация купува неща, които не може да си позволи и от които няма нужда, с пари, които няма” – това не го казвам аз, а Бил Бонър, автор на нашумялата книга „Империя на дълга“. Без да подценявам ни най-малко изключителните възможности на американската икономика и особено предприемчивостта и енергичността на предните поколения американци, ще си позволя да отбележа, че през последните 50-60 години, американците, при около 20% дял от световния брутен продукт, си позволяваха да харчат двойно повече. Откъде взимаха парите ли? Ами нали се сещате – назаем... От целия свят. Как ли? И това е близко до ума – като наложиха по имперски на света

собствената си валута – долара. Но ако същият този долар в началото на петдесетте все още имаше пълно златно покритие, както отбелязва проф. Антал Фекете от San Francisco School of Economics, то през 1971 г. президентът Никсън се принуждава да откаже гаранциите и това е началото на края. Централната банка на САЩ, Федералният резерв, който всъщност е... частна банка, пусна печатарската машина и заля света с необезпечени зелени хартийки. Резултатът е безпрецедентен – през 2008 година 1 долар е обезпечен едва до 4 цента! В момента дори и с по-малко.

Като се има предвид, че американската икономика, респективно БВП на САЩ в разрез представлява основно 70% услуги, реалното покритие на дълга няма как да надхвърли 30%. Същият професор отбелязва уопомрачителния факт, че пределната производителност на американския дълг още преди няколко години пада под \$1 (един), а понастоящем е вече отрицателна величина.

След грандиозното сриване на ипотечната пирамида в щатите през 2008 г. и приемането на „спасителния план“, съгласно който американския данъкоплатец ще налее в тази каца без дъно 700 млрд. долара, външният дълг главоломно подскочи и за няколко месеца достигна 11.2 трилиона долара, а до края на година със сигурност ще премине и границата от 12 трилиона. Потрошен е и рекорда от 1954 г., когато обаче нещата са логични и обясними – страната все още изплащаше задълженията си, натрупани през Втората световна война. Да се върнем обаче на изпуснатия по инерция шаблон „американския данъкоплатец“. А дали всъщност американският данъкоплатец е този, който в момента спасява оялите се от бонуси американски банки и нерентабилното производство на американските автомобилостроители? Едва ли, ще кажете вие и ще сте напълно прави. Цялата изложена дотук схема на благоденствието на Съединените американски щати в последните 5 – 6 десетилетия се гради, както вече установихме, като минимум наполовина на изсмуквания чрез долара и дълговите инструменти световен продукт, например на милионите работници от вътрешен Китай, които все още преживяват с по-малко от два долара на ден. Забележете какво е развитието на нещата с «Крайслер» – корпорация, фалирала отвсякъде, получава светкавична, но недостатъчна инжекция от федералното правителство, само и единствено да издържи още няколко дни, докато подпише спасителния договор с ... «Фиат»!

Зная, че тук неволно и напълно справедливо ви се изтръгва възклицанието: „С чужда пита, помен правят!“.

Така е, и ако не съм употребил популярната поговорка досега, то е, защото историята на САЩ във втората половина на двасти век и до наши дни е текст, в който на всеки параграф ти иде да я пришиеш.

Питър Шиф, президент на „Euro Pacific Capital“ заявява по този повод: „Барак Обама често говори пред американски аудитории за жертви (включително и в речта по повод встъпването си като президент)... Само че това, за което говори той всъщност, е че другите страни, финансиращи голяма част от американския държавен дълг, преди всичко – Китай, Япония и Саудитска Арабия, са длъжни да бъдат готови „да се принесат

в жертва”.

В обозримо бъдеще те са длъжни да финансират американския годишен дефицит в обеми от порядъка на няколко трилиона долара”.

Свързани статии:

[САЩ - империята на залеза II: Доларовите войни](#)